

Sygn. akt VIII U 1981/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Łanowy - Klimek
Protokolant:	Małgorzata Skirło

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2018 r. w Gliwicach

sprawy P. H. (H.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania P. H.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 26 października 2017 r. **nr** (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje odwołującemu P. H. prawo do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury przy zastosowaniu art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz odwołującego kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Jolanta Łanowy – Klimek

Sygn. akt VIII U 1981/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 26 października 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu P. H. ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie spełnia warunków tego przepisu, gdyż nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru na podstawie 20 lat kalendarzowych, w których ubezpieczony podlegał ubezpieczeniu, był niższy niż 250%.

W odwołaniu od powyższej decyzji pełnomocnik ubezpieczonego wniósł o jej zmianę i przeliczenie świadczenia w myśl art. 110a. W uzasadnieniu podniósł, że ubezpieczony nie może ponosić ujemnych konsekwencji obowiązujących w latach minionych przepisów pozwalających na nie przechowywanie dokumentów dotyczących uzyskiwanych zarobków i wynikających z tego składek na ubezpieczenia społeczne.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony P. H. urodził się w dniu (...)

Decyzją z(...) przyznano ubezpieczonemu emeryturę górniczą od (...) Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie z ostatnich 12 miesięcy zatrudnienia, tj. od stycznia 1987r. do grudnia 1987r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 355,96% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Ubezpieczony po nabyciu prawa do emerytury kontynuował zatrudnienie w KWK (...) w K. do lutego 1998r.

W dniu 11 października 2017r. ubezpieczony wniósł o przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalno – rentowej. Do wniosku załączył zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp-7 za lata 1972 – 1988 z okresu zatrudnienia w KWK (...) wystawione 20 czerwca 2017r. przez (...) S.A. Zakład (...) oraz pismo (...) S.A. w K. z 20 czerwca 2017r. z informacją, iż w archiwum brak jest dokumentacji płacowej sprzed 1972r.

Zaskarżoną decyzją z 26 października 2017r. (...) Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na podstawie art. 110a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Obliczony przez organ rentowy z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia, tj. lat: 1964 – 1988, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 235,54%. (...) Oddział w Z. wskazał, że za okresy nieudokumentowanego wynagrodzenia, tj. 1964r., 1967r., 1971, przyjęte zostały zarobki minimalne, zgodnie z art. 15 ust. 2a ustawy emerytalno – rentowej.

Sąd ustalił, iż w okresie od 2 stycznia 1963r. do 13 lutego 1988r. ubezpieczony był zatrudniony w KWK (...) w K.. Początkowo pracował jako ładowacz pod ziemią, a od 1 kwietnia 1968r. do 17 grudnia 1970r. jako młodszy górnik pod ziemią. W okresie od 18 grudnia 1970r. do 13 lutego 1988r. zajmował stanowisko górnika pod ziemią.

W oparciu o przedłożoną przez ubezpieczonego w toku procesu legitymację ubezpieczeniową, Sąd ustalił wysokość wynagrodzenia odwołującego w latach 1960 – 1967 i polecił organowi rentowemu ponowne wyliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru na podstawie ww. dokumentu.

Obliczony przez (...) Oddział w Z. z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia, zgodnie z przepisem art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. lat 1964 – 1988, z uwzględnieniem zarobków z lat 1960 – 1961 i 1963 – 1967, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wyniósł 250,70%.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego, akta osobowe ubezpieczonego z KWK (...), legitymację ubezpieczeniową nr (...), oraz obliczenia dokonane przez (...) Oddział w Z. zgodnie z art. 110a ustawy emerytalno-rentowej załączone do pisma procesowego organu rentowego z 16 kwietnia 2017r. (k.22-23).

Zebrany materiał dowodowy Sąd uznał za kompletny i wystarczający do poczynienia ustaleń faktycznych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne jest, że ubezpieczony od (...) jest uprawniony do emerytury górniczej obliczonej ostatecznie w oparciu o wynagrodzenie z ostatnich 12 miesięcy zatrudnienia, tj. od stycznia 1987r. do grudnia 1987r., gdzie wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 355,96% i zgodnie z przepisami został ograniczony do 250%.

Przedmiotem sporu jest wysokość emerytury ubezpieczonego. Ubezpieczony złożył w dniu 11 października 2017r. wniosek o ponowne przeliczenie emerytury na podstawie art. 110a. ustawy o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i zaskarżoną decyzją z dnia 26 października 2017r. ZUS odmówił mu przeliczenia podstawy wymiaru emerytury na tej podstawie, gdyż nowo wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie przekroczył 250%.

Sąd wskazuje, iż ustawą z dnia 5 marca 2015r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r. poz. 552) wprowadzono z dniem 1 maja 2015r. zmiany w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodając m.in. art. 110a.

Zgodnie z treścią art. 110a ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%. Zgodnie z ust. 2 ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Należy podkreślić, że art. 110a znajduje zastosowanie do przeliczenia emerytur przyznanych na starych zasadach, tj. obliczonych w myśl art. 53 ustawy emerytalno-rentowej, gdzie bezpośredni wpływ na wysokość świadczenia ma kwota bazowa oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia.

Bezspornie ubezpieczony pobiera emeryturę obliczoną na starych zasadach. Bezspornie również ubezpieczony kontynuował zatrudnienie po przyznaniu świadczenia. Sporna pozostawała kwestia wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego otrzymywana przez niego w latach 1960 – 1972.

W toku postępowania przed tut. Sądem ubezpieczony przedłożył legitymację ubezpieczeniową, na podstawie której Sąd ustalił wynagrodzenia ubezpieczonego w latach 1960 – 1967.

Zobowiązany przez Sąd organ rentowy, w oparciu o legitymację ubezpieczeniową, obliczył odwołującemu – zgodnie z art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS – wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu zatrudnienia, tj. lat 1964 – 1988, z uwzględnieniem zarobków z lat 1960 – 1961 i 1963 – 1967, który wyniósł 250,70%.

W ocenie Sądu przedłożona przez odwołującego legitymacja ubezpieczeniowa mogła stanowić środek dowodowy służący do wyliczenia wskaźnika. Ponadto organ rentowy nie kwestionował przedłożonego dowodu w postaci przedmiotowej legitymacji.

Wobec powyższego Sąd uznał, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ubezpieczonego z 20 najkorzystniejszych lat zatrudnienia przekroczył 250%, a zatem odwołujący spełnił przesłanki wskazane w art. 110a ustawy emerytalno-rentowej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd – na mocy (...) § 2 k.p.c. – zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu P. H. prawo do ponownego przeliczenia podstawy wymiaru emerytury przy zastosowaniu art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r., poz. 1804).

SSO Jolanta Łanowy – Klimek